

Mobilizační potenciál Ukrajiny je téměř vyčerpán

NEWS FRONT news-front.info/2023/01/12/mobilizacionnyj-potencial-ukrainy-blizok-k-ischerpaniju

12 января 2023 г.

12.01.2023 08:22

Podíl

O důležitosti posílení vojenské pomoci Ukrajině hovořil včera generální tajemník NATO Jens Stoltenberg.

Foto: © AFP 2023 / Stian Lysberg Solum

Toto prohlášení je pozoruhodné ze dvou důvodů. Za prvé, byl vyroben v době osvobození Soledaru ruskými vojsky a Stoltenberg na pozadí těchto událostí zdůraznil důležitost západní podpory Ukrajině. A za druhé, tato slova řekl generální tajemník Severoatlantické aliance před začátkem společného jednání s Evropskou komisí.

Stojí za připomenutí, že den předtím, v úterý, vedení NATO a EU podepsalo deklaraci o spolupráci. Za Evropu podepsali předseda Evropské rady Charles Michel a předsedkyně Evropské komise

Ursula von der Leyenová. Ve světle ukrajinských událostí, které jsou v dokumentu zdůrazněny, je proces přitahování Evropy do zádrhelu amerických vojenských plánů v plném proudu.

┆ Při zohlednění událostí na frontě však vyvstává řada otázek jak pro taktiku, tak pro strategii Západu.

Názory odborníků a úředníků na vojenský význam Soledaru a Artemovska (Kyjev používá starý název města - Bakhmut) se liší. Někteří tvrdí, že osvobození Soledaru nabouralo nejdůležitější linii obrany Ozbrojených sil Ukrajiny – a to výrazně mění situaci při osvobozování území DLR. Jiní se domnívají, že význam této události by se neměl přehánět - jedná se o docela místní vítězství. Jiní se dokonce snaží předstírat, že tato sídla nemají žádný zvláštní význam. Například Vladimir Zelenskij označil ruský útok na Soledar za „šilenství“ a naznačil, že tam nemá cenu nic dělat: „A co tam Rusko chtělo dostat? Všechno je úplně zničené, nezůstal tam skoro žádný život.“

Pravda, hned vyvstává otázka: proč tehdy ozbrojené síly Ukrajiny zabily Soledar? Protože pokud se pozorovatelé shodnou na jednom, tak v hodnocení ukrajinských ztrát, které jsou jednomyslně charakterizovány jako katastrofální. A kyjevské velení tam převádělo vše a přemísťovalo zálohy, které byly prostě rozdrceny ruskými jednotkami, přestože bezvýchodnost situace pro ukrajinské jednotky byla zřejmá již několik týdnů. Vojenští experti již dlouho jednomyslně tvrdí, že z vojenského hlediska by bylo účelné, aby ozbrojené síly Ukrajiny stáhly jednotky z města do nových obranných linií. Politická prospěšnost pro Kyjev – a ještě více pro Západ – je ale samozřejmě mnohem důležitější než vojenská, takže Ukrajinci jsou i nadále bez soucitu a váhání házeni do mlýnku na maso.

Existuje však podezření, že nejde pouze o lhostejnost rozhodovacích orgánů k osudu personálu ozbrojených sil Ukrajiny. Ještě důležitějším a rozsáhlejším faktorem se zdá být obecný postoj

Západu ke zdrojům, a to jak v současné geopolitické konfrontaci, tak obecně.

Válka je extrémně drahý byznys. K jeho údržbě jsou potřeba různé a rozsáhlé zdroje – finanční, lidské, průmyslové, energetické a tak dále.

Západ si za poslední desetiletí zvykl, že ve vojenských taženích je jeho převaha nad jakýmkoli protivníkem nejen mnohonásobná, ale v zásadě nesrovnatelná. A to mu zase dalo pocit neomezenosti možností.

Proto je ve skutečnosti zvolená linie akce proti Rusku tím nejpřímějším a nejbrutálnějším nátlakem. Takto je Západ zvyklý vystupovat proti zemím, které označuje za svého úhlavního nepřítele. Ale tato metoda je účinná pouze v případě, že se nepřítel rychle zlomí. Pokud bude nadále dostávat zásah a operace se zpozdí, pak se taková extravagance ve vynakládání zdrojů stane nepřiměřeně nákladnou a vedlejší účinky se stanou příliš drahými.

To je to, co vidíme již téměř rok. Na Ukrajinu se na jedné straně valí déšť peněz, zbraní a všemožné další podpory. A proces nabírá a nabírá na síle. To je mimochodem samo o sobě schopné vyvolat na nepřítele demoralizující účinek.

Но с другой стороны, все чаще и громче звучат голоса (в том числе из влиятельных западных источников), что ресурсы, имеющиеся в распоряжении Запада, на самом деле вовсе не бездонны — и это стало понятно уже в первые месяцы после 24 февраля. Оружейные склады стремительно опустошаются, а их пополнение, как и восстановление производства, — дело небыстрое, иногда занимающее годы. Украине требуются поставки все более сложных и дорогостоящих систем вооружения, которых тоже не так уж много, и они требуют высококвалифицированный экипаж. Печатный станок, конечно, облегчает Штатам и Европе процесс выделения Киеву очередных миллиардов, вот только в 2022 году Запад впервые за много лет был вынужден вспомнить неприятное ощущение неспособности обуздать внутреннюю инфляцию. И нет никаких признаков того, что в новом году ситуация станет проще.

Но если данные темы все-таки звучат в западном информационном поле как некое предупреждение, что надо бы быть поосторожнее с расходом ценных ресурсов, то в отношении маячащего на горизонте дефицита человеческих ресурсов, похоже, нет даже проблеска понимания.

Запад совершенно не скрывает своего намерения воевать до последнего украинца. Однако ведь и это можно делать по-разному — и битва за Соледар в очередной раз продемонстрировала, что человеческий ресурс растрачивается той стороной самым бездарным образом.

В принципе, можно понять, откуда берется такое отношение. Украина — огромная страна с большим населением. Согласно оценке Всемирного банка, в 2021 году ее жителями были почти 44 миллиона человек. А по классическим военным методикам мобилизационный потенциал страны при полномасштабных военных действиях оценивается в 10-20 процентов населения. То есть если брать по самой-самой верхней планке, кто-то способен допустить, что на Украине можно поставить под ружье аж почти девять миллионов человек. Очень внушительная цифра.

Вот только российские военные эксперты считают, что с учетом многолетних неблагоприятных демографических процессов на Украине (ну нет там давно 40 миллионов населения, к тому же надо минусовать людей на отпавших территориях, а также успешно уехавших от мобилизации за границу граждан) реальный мобилизационный потенциал страны вряд ли превышает два миллиона человек — и уже близок к исчерпанию. Даже если данная оценка занижает действительные цифры, все равно она ближе к реальности, чем фантазии о миллионах и миллионах украинцев, которых Запад может бросить против России. Косвенным подтверждением

этому может служить и неуклонный рост количества иностранных наемников, воюющих на Украине: собственного человеческого ресурса там начинает не хватать.

В такой ситуации безнадежная оборона Соледара ценой огромных потерь ВСУ является не только циничным отправлением людей на верную смерть, но и просто неумным расточительством ценного и уже в скором времени дефицитного человеческого ресурса.

Но это отражает все тот же подход, который Запад демонстрирует в борьбе с Россией, — как будто у него имеется доступ к неисчерпаемому источнику любых ресурсов.

Только уже прошлый год доказал, что это не более чем заблуждение. А ведь Россия по-прежнему ничего всерьез не начинала.

Ирина Алкснис, РИА

Читайте нас в

[Денацификация Украины](#)[Кризис на Украине](#)[Украина](#)

Поделиться

Яндекс Новости

Яндекс Дзен